

Contes del Raval: El Regal

Un relat de: [Eric Martinez](#)

Un bell aroma a excitació carnal s'ensumava entre les taules que formaven "els quatre gats" del carrer Montsió.

En Ricard entrava per la porta amb la mateixa expressió que un infant posa en veure una tenda de llaminadures.

- ¿Que voldrà senyor Canals?
- Una cervesa si us plau.
- Posa-li un got del teu millor Wisky, aquesta nit convido jo.

Va dir un home gran que es presenciava davant seu.

- Mestre, que fa vostè per aquí?
- El que fa qualsevol artista a aquestes hores de la nit... beure com un condemnat a mort que espera l'extrema unció.
- Brindem llavors.

Els dos amics van brindar amb un somriure còmplice.

- I tu que fas per aquí Ricard?
- He quedat amb un amic de París que ve de visita.
- Un francès?
- No, és de Màlaga, però viu a París.
- Un malagueny que viu a París, i que ve de visita a Barcelona, m'has de presentar a aquest home immediatament Ricard.
- El que vostè demani senyor Antoni.

Els dos homes van escurar la seva copa, i entre converses guiades per somriures entranyables, es van dirigir entre els carrers del Raval, en direcció a "La Campana" on el visitant malagueny els esperava fumant-se un cigarret artesà.

- Peter!
- Senyor Canals! Benvingut sigui!

Va dir content l'amo del local en veure en Ricard.

- Et presento al meu mestre, el senyor Antoni Gaudí!
- És tot un honor senyor.
- L'honor és meu, jove, fa temps que sento parlar del seu restaurant, i per fi estic aquí.
- Celebro que estigui... Carlos!

Va dir l'amo dirigint-se al final de la sala.

- Porta a la taula d'aquests homes el vi negre de la despensa, aquesta nit convida la casa.
- No t'ho puc permetre Peter!

Va dir en Ricard.

- Insisteixo! Us esperen a la taula... Que passin bona nit senyors.

Els dos personatges es van dirigir a poc a poc a la taula que es trobava al final de l'establiment, la que es posicionava davant de la finestra, i que ocupava un personatge misteriós.

- Buenas noches, señores.

Va dir l'home misteriós en veure arribar en Ricard i l'Antoni a la taula.

- Senyor Antoni, li presento el meu amic... Pablo Picasso.

La nit va avançar entre copes de vi tintat i converses cultes sobre l'actualitat artística, política i social dels territoris espanyols i francesos.

Els tres personatges van sortir del bar amb una actitud èbria i divertida, que guiava els seus passos cap al pis llogat d'en Pablo al carrer de Valldonzella.

En arribar, l'Antoni no va tenir cap remei que tombar-se al sofà mentre els seus companys reien del seu aspecte.

- Hostia, ese vino era demasiado bueno.

- No crec que et tombi un copa de vi, Pablo.
- He vuelto haciendo esos.
- La recta es del hombre. La curva de Dios.

Va dir l'Antoni des de el sofà.

- Deberé robársela entonces...
- Series capaç de fer-ho?
- No sería la primera vez.

Va dir Pablo amagant un somriure.

Antoni es va aixecar a poc a poc del sofà, i intentant mantenir l'equilibri i la compostura, va fer un volt pel saló, i guiat per la curiositat, va entrar a l'habitació de Pablo, on la seva mirada, es va dirigir a un paquet embolicat...

Rere seu va entrar Pablo, que el mirava somrient.

- Es un regalo señor Antonio.
- Lo veo... ¿Para quién es?
- Para el que lo abra.

Va dir Pablo divertit.

Els dos personatges es van mirar còmplices.

Amb cura i delicadesa, l'Antoni va començar a obrir el regal, i en acabar d'esquinçar el paper, va poder observar una obra d'art amb tanta magnificència que la petita llum de l'habitació va parpellejar.

- Es una copia fantástica de "La Virgen de las rocas" senyor Picasso.

Amb un somriure, Pablo es va dirigir a Antoni i li va dir.

- El mediocre copia... El genio roba.